

ἐξ ὀτυρίας εἰς δυστυχίαν οὐ γὰρ φοβερόν, Α
οὐδὲ ἐλεεινὸν τῷτο, ἀλλὰ μαρὸν ὅτιν· οὔτε
τοῖς μοχθηροῖς δὲ ἀτυχίας εἰς ὀτυρίαν. (ἀ-
τραγωδιᾶτων γὰρ τῶτο ὅτι πάντων· οὐδὲν
γὰρ ἐξ ἑν δει. οὔτε γὰρ φιλαίθρων, οὔτε
ἐλεεινῶν, οὔτε φοβερόν ὅτιν) δὲ αὐτὸν σφό-
δρα ποιητὸν ἐξ ὀτυρίας εἰς δυστυχίαν με-
ταπίπτειν. τὸ μὲν γὰρ φιλαίθρων ἐχοι αὐτὸν
τοιούτων σύσεισι, ἀλλ' οὔτε ἔλεον οὔτε φό-
βον. ὁ μὲν γὰρ περὶ τὴν ἀνάξιον ὅτιν δυστυ-
χοῦται, ὁ δὲ περὶ τὸν ὅμοιον· ἔλεος μὲν, περὶ
τὸν ἀνάξιον ὀρόβος δὲ, περὶ τὸν ὅμοιον. ὥστε ἔ-
τε ἐλεεινὸν, οὔτε φοβερόν φαίνεται τὸ συμ-
βαῖνον. ὁ μεταξὺ ἄρα τούτων λοιπός. ἔστι δὲ
τοιοῦτος, ὁ μῆτε ἀρετῆ διαφέρον καὶ δικαιο-
σύνη, μῆτε διὰ κημίδου καὶ μοχθηροῦ με-
ταβάλλων εἰς τὴν δυστυχίαν, ἀλλὰ δι' ἀ-
μαρτίαν πινά ἧρ' ἐν μεγάλῃ δόξῃ ὄντων καὶ
δυστυχίαν δὲ, Οἰδίπους καὶ Θυέστις, καὶ
οἱ ἐκ ἧρ' τοιούτων γηρῶν ὄπιφανεῖς ἀνδρες.
ἀνάγκη ἄρα τὸν κελεύει ἔχοντα μῦθον ἀ-
πλοῦν ἢ) μᾶλλον ἢ διπλοῦν, ὥσπερ πένες
φασί, καὶ μεταβάλλειν ἐκ εἰς δυστυχίαν ἐν
δυστυχίας, ἀλλὰ τούτων τῶν ἐξ ὀτυρίας
εἰς δυστυχίαν, μὴ διὰ μοχθηρίας. ἀλλὰ δι'
ἀμαρτίαν μετᾶλλω, ἢ οἴου ἐπιρται, ἢ βελ-
τίονος μᾶλλον ἢ χείρονος. σημεῖον δὲ καὶ τὸ
γενόμενον. ἀπὸ τῆς μὲν γὰρ οἱ ποιηταὶ τοῖς τυ-
χόντας μῦθους ἀπερίθωμου· νῦν δὲ, περὶ ὀ-
λίγας οἰκίας αἰ κελεύεται τραγωδίαι συμ-
πίπτεται, ὅτι περὶ Ἀλκυονίδων, καὶ Οἰδίπου,
καὶ Ὀρέστου, καὶ Μελέαγρον, καὶ Θυέστου,
καὶ Τηλέφου, καὶ ὅσοις ἄλλοις συμβέβηκεν
ἢ παθεῖν δεινά, ἢ ποιῆσαι. ἢ μὲν οὐδ' ἐπὶ τῷ
τέχνῳ κελεύεται τραγωδίαι, ἐκ ταύτης τῆς
συσεισεῖας ὅτι. διὸ καὶ οἱ Εὐριπίδῃ ἐγκα-
λοῦντες τὸ αὐτὸ ἀμαρτάνεσσιν, ὅτι τῷτο δρᾶ
ἐν ταῖς τραγωδίαις, καὶ πολλὰ αὐτῶ εἰς
δυστυχίαν τελευτῶσι. τῷτο γὰρ ὅτιν, ὥσπερ
ἐπιρται, ἧρδόν. σημεῖον δὲ μέγιστον. ὅτι γὰρ ἧρδ
σηκῶν καὶ ἧρδ ἀγῶνων τραγωδιᾶται αἰ
τοιούτων φαίνονται, ἢ κερταῶσι καὶ ὁ Εὐ-
ραπίδης, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ δὲ οἰκονομεῖ,
ἀλλὰ τραγωδιᾶτος γὰρ ἧρδ ποιητῶν φάμε-
ται. δευτέρως δὲ, ἢ περὶ τὴν γερμῶν ἕσσον
των ὅτι σύσεισι, ἢ διπλοῦν τε τῷ σύσεισι
ἔχουσι, καὶ διὰ τῶν ὁ δὲ ἄρα, καὶ τελευ-
τῶσι ἐξ ἀνάγκης τοῖς βελτίστοις καὶ χείροισι δὲ καὶ ἢ) περὶ τὴν διὰ τῶν ἧρδ δὲ τῶν ἀδύνατων.

fortuna in adversam: id enim non est
terribile, nec miserabile, sed sceleratum:
neque improbos ex infortunio in prosperam
fortunam: id enim maximè omnium
à Tragœdia alienum est, quia nihil habet
eorum, quæ oportet. neque enim gratum
hominibus, neque miserabile, neque
terribile est: neque rursus valdè malum
ex prospera fortuna in adversam cadere:
quod enim gratum est hominibus, id quidem
habet talis constitutio, sed neq. misericordiam
habet, neq. timorem: illa enim est circa eum,
qui indignè à adversa fortuna viatur,
hic verò circa simile, quare neque miserabile,
neque terribile apparet, quod contingit.
Reliquus igitur est inter hos interiectus.
Est autem talis, qui neque virtute præstat,
& iustitia, neque propter vitium,
& pravitatem mutatur in adversam
fortunâ, sed propter errorem aliquè eorū
qui sunt in magna existimatione, &
fortunæ prosperitate, cuiusmodi Oedipus,
& Thyestes, & qui ex talibus familiis illustres
viri sunt. Necessè enim est egregiè se
habentē fabulâ esse magis simplicē, quàm
duplicem, ut quidam dicunt: & mutari nō
in prosperam fortunâ ex adversa, sed cō-
trâ ex prospera in adversam, non propter
improbitatē, sed propter errorem magnum,
aut talis personæ, qualis dictū est, aut
melioris magis, quàm peioris: signum autem
est etiâ id, quod obseruatur. Nā antea quidem
poetæ quasilibet fabulas enumerabāt:
nunc verò circa paucas domos pulcherrimæ
componuntur Tragœdiæ, ut circa Alcmæonem,
& Oedipum, & Orestē, & Meleagrum,
& Thyestem, & Telephū, & quibuscunq;
aliis contingit aut atrociam pati, aut
facere. Ac secundum artem quidem
pulcherrima est Tragœdia ex hac constitutione.
Quare & errant, qui accusant Euripidem
in eadem re, quòd hoc faciat in
Tragœdiis: & multæ ipsius in adversam
fortunam terminent. Id enim rectum est,
ut diximus. Ac signum maximum est,
quòd in scenis, & certaminibus tales
maximè apparent Tragicæ, si rectè dirigan-
tur: & Euripides quavis alia nō bene
disponat, hac tamen in parte inter poetas
maximè apparet Tragicus. Iam verò
secunda constitutio est, quæ à quibusdam
prima dicta est, eius fabulæ, quæ duplicem
habet constitutionem, ut Odyssæa: &
definit ex contrarietate, melioribus,
& peioribus. Videtur autem esse prima
propter theatrorum imbecillitatem.